

Mál nr. 289/2017**M og
váttryggingafélagið V vegna slysatryggingar sjómanna.****Fyrning kröfu vegna slyss 14. maí 2008.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 31.8.2017, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 2.10.2017.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M hafi slasast við vinnu sína í fiskiskipi 14. maí 2008. Í sömu gögnum kemur einnig fram að í málinu liggi fyrir matsgerð dómkvaddra matsmanna á afleiðingum slyssins dags. 11. ágúst 2016. Einn af matsþáttum í þeirri matsgerð var hvenær fyrst væri tímabært að meta afleiðingar slyss M. Niðurstaða matsmanna var sú að það hafi verið ári eftir slysið eða 14. maí 2009.

M telur að niðurstaða dómkvaddra matsmanna sé röng og hafi þeir ekki haft öll nauðsynleg gögn til að meta umræddan tímapunkt með réttum hætti. M vísar til þess að fjöldi gagna liggi fyrir um versnandi ástand M eftir þetta og að upplýsingar í sjúkrasögu M, sem lagðar séu fyrir nefndina, sýni að ekki hafi verið tímabært að meta afleiðingar slyssins ári eftir að það gerðist, eins og matsmenn hafi talið. M telur að það hafi ekki verið tímabært að meta afleiðingar slyssins fyrr en nýlega og segir í málskoti, „a.m.k. fyrir árið 2014.“ og leiðir af því að krafa M sé því ekki fyrnd.

V telur að fyrningarfrestur vegna kröfu M um bætur úr slysatryggingu sjómanna hafi byrjað að líða við áramótin 2009/2010 og vísar til niðurstöðu matsmanna um að fyrst hafi verið tímabært að meta afleiðingarnar í maí 2009. V vísar til 1. mgr. 125. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 og telur að krafa M hafi fyrnt á fjórum árum, eða í síðasta lagi um áramót árunna 2013/2014. Að mati félagsins hafi ekki verið rökstutt eða sýnt fram á að réttara sé að miða við eitthvað annað tímamark og engar upplýsingar í sjúkraskrá M sem réttlæti það heldur. Máli sínu til stuðnings vísar V til dóma um upphaf fyrningarfrests í dómum þar sem hefur reynt á slíkt í skilningi 99. gr. umferðarlaga nr. 50/1987, t.d. Hrd. 661/2007, Hrd. 77/2008 og Hrd. 71/2008.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort krafa M um bætur úr slysatryggingu sjómanna vegna tjónsatburðar sem varð 14. maí 2008 sé fyrnd.

Í 1. mgr. 125. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 kemur fram að krafa um váttryggingarfjárhæð samkvæmt höfuðstólstryggingum fyrnist á tíu árum og aðrar kröfur um bætur á fjórum árum. Einnig kemur fram að fyrningarfrestur hefjist við lok þess almanaksárs þegar sá er kröfuna á fékk nauðsynlegar upplýsingar um þau atvik sem krafa hans er reist á. Í 2. mgr. 125. gr. laganna segir síðan að krafa samkvæmt lífeyristryggingu fyrnist þegar liðin eru tíu ár frá þeim degi sem síðasta lífeyrisgreiðsla var innt af hendi. Í 62. gr. laganna eru hugtökin höfuðstólstrygging og lífeyristrygging skilgreind. Höfuðstólstrygging er skv. d.lið 62. gr. sú „váttrygging þar sem félagið skal greiða tiltekna fjárhæð sem þó getur verið skipt niður á fleiri en einn gjaldlega.“ Í e.lið sömu greinar kemur síðan fram að lífeyristrygging sé „váttrygging þar sem félagið á að greiða fjárhæð fyrir tiltekið tímabil svo lengi sem tilgreindur maður lifir eða þar til hann nær ákveðnum aldri.“

Þegar litið er til þessa orðalags 125. gr. laga um váttryggingarsamninga verður í fyrsta lagi að taka afstöðu til þess hvert sé upphaf fyrningarfrests vegna líkamstjóns M og hins vegar að meta hvort krafa hans um bætur sé krafa um bætur úr höfuðstólstryggingu í skilningi 1. mgr. 125. gr., önnur krafa um bætur í skilningi sömu 1. mgr. 125. gr. eða krafa um bætur úr lífeyristryggingu í skilningi 2. mgr. 125. gr. Þetta skiptir máli vegna þess að fyrningarfrestur er mislangur eftir því hvernig kröfu er verið að gera.

Hvað varðar ágreiningur um upphaf fyrningarfrests þá verður ekki hjá því litið að dómkvaddir matsmenn lögðu sérstakt mat á það hvenær fyrst hefði verið tímabært að meta afleiðingar slyss M í fyrrnefndri matsgerð sinni frá 11. ágúst 2016. Því mati hefur ekki verið hnekk og verður ekki séð

með greinilegum hætti af læknisfræðilegum upplýsingum í málinu að það mat matsmanna sé rangt. Verður því að miða við að upphaf fyrningarfrests kröfu M hafi verið í lok almanaksársins 2009.

Þegar litið er til þess að M gerir kröfu um bætur í slysatryggingu sjómanna vegna slyssins 14. maí 2008 og uppgjör bóta fer fram með hliðsjón af mati á afleiðingum líkamstjónsins í skilningi skaðabótalaga nr. 50/1993, leiði það til hærri heildarbóta en samkvæmt 172. gr. siglingalaga nr. 34/1985, verður ekki litið svo á að sú váttrygging sé höfuðstólstrygging eða lífeyristrygging í skilningi d. eða e.líðar 62. gr. laga um váttryggingarsamninga, þar sem váttryggingarsamningur kveður hvorki á um tiltekna fjárhæð né tiltekið tímabil. Verður því að líta svo á að um sé að ræða aðrar kröfur um bætur í skilningi 1. mgr. 125. gr. laga um váttryggingarsamning og fyrnast slíkar kröfur á fjórum árum frá upphafi fyrningarfrests. Eins og áður segir telst hann hafa verið í lok árs 2009 og telst krafa M um bætur úr slysatryggingu sjómanna hjá V því fyrnd.

Niðurstaða.

Krafa M um bætur úr slysatryggingu sjómanna hjá V er fyrnd.

Reykjavík, 14. nóvember 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.